

## Koudumer column van Jelle van der Meulen

### 2 De optocht in de feestweek en het Koudumer Dorpslied (2)

Wij hadden ons opgegeven voor de optocht in de feestweek van 2017. Want, dachten wij, als de optocht door te weinig deelnemers niet doorgaat, dan ligt dat in ieder geval niet aan ons. Maar wij waren niet de enigen die zo dachten. Opeens bleek dat de optocht wel veertien deelnemers zou hebben. Dat wil zeggen, die hadden zich opgegeven, maar die moesten nog wel aan de slag om een kar op te tuigen.

Nou deden sommige teams dat al jaren. Die kwamen dan bijvoorbeeld bij elkaar in Tarantella, dronken iets en hadden meteen de beste plannen en de beste materialen en de beste bouwers. Zo'n kar van die ervaren deelnemers viel al gauw in de prijzen. Maar wij hadden nog helemaal niets, zelfs nog niet eens een idee hoe je zoiets aan moest pakken.

En het was ook wel wat een apart clubje mensen die aan onze kar mee wilden doen. Eigenlijk was het zo dat mijn muziekmaatje R. en ik samen op het idee waren gekomen, en vanwege de galerie zat ik een beetje in de kunsthoek, dus wij dachten: daar vragen we wat mensen. Met het praatje dat zonder onze kar die verhipte optocht wel eens niet door zou kunnen gaan, kregen we er warempel enkele van die mensen bij. "En dan maken we een kunstkar", wat dat dan ook mocht zijn.

Gelukkig kan R. wel aardig uit de voeten met het organiseren van het een en ander. Hij is zo iemand die bij een trekkertocht door het dorp meteen op een bestuurder van een tractor afstapt en heeft dan zomaar geregeld dat die bij de 'grote optocht' onze kar wil trekken. Letterlijk. Maar het begin was er en R. had al gauw ook het vervolg: een kar. Het was een al wat oudere kar die hij had opgescharreld bij een boerderij ergens bij Harich.

Het thema van onze kar zou 'Koudum en kunst' worden. Over dat thema zou ik ook wel twee stukjes kunnen schrijven, maar dat laat ik maar. Het begin was er dus, maar dan ben je er nog lang niet. Want hoe bouw je zo'n kar op en wáár bouw je de kar op? Ik zal niet zeggen dat wij alle problemen makkelijk konden oplossen, maar na veel vijven en zessen is onze kar er zowaar gekomen.

Op creatief gebied ben ik – in tegenstelling tot mijn vrouw – bepaald geen kei, maar het schrijven van een liedje lukt nog wel eens. Voeg daarbij een beetje zingen en een nog kleiner beetje accordeon spelen en dan weet je wat ik kan. Dus kwam ik met het idee van een 'concept'. Wij zouden met onze kar het 'concept kunst' verbeelden. En dat zouden we doen door het op de kar zingen van het oude dorpslied van Koudum én een nieuw liedje over Koudum. En dat laatste zou ik dan maken.



Het dorpslied van Koudum is van 1970 en is voor hedendaagse mensen bijna niet meer te zingen. Ja, de melodie van 'It heitelân' blijft natuurlijk prachtig. Maar zoek de tekst nog maar eens op in mijn vorige stukje, met als laatste vier regels. "Dan dy moaije fiere sichten, Nei Hylpen, Wâld' en Ymedaam, Fan'e Dammen oer de marren, Koudum doarp, wy leavje dij!"\*

Zo heb ik een nieuw liedje gemaakt. In het Nederlands. Dat zou ik nu niet weer doen, dat Nederlands, maar ik sta nog altijd wel achter het refrein van het liedje: "Het is geen kunst om in Koudum te leven, geen kunst een Koudumer te zijn; 't warme hart van Zuidwest-Friesland te beleven en deel van deze mienskip te zijn."

Nee, we vielen niet in de prijzen. Gelukkig smaakte het bier prima in de feestery van de matinee op vrijdagmiddag in het dorps huis, want daar kregen we te horen dat onze 'kunstkar' als allerlaatste was geëindigd bij de jurybeoordeling. Maar we hadden wel mooi meegedaan, al bleek het toch nog wel even een kunst om een goede kar te maken voor de Koudumer optocht.

*\* Dan die mooie vergezichten, Naar Hindeloopen, Woud' en Ymedaam, Van de Dammen over de meren, Koudum dorp, wij hebben je lief.*

